Nr 61.

Ankom till riksdagens kansli den 25 maj 1934 kl. 9 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till vapenkungörelse ävensom i ämnet väckta motioner.

Genom en den 23 februari 1934 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 181, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden förklarat sig vilja inhämta riksdagens yttrande över följande vid propositionen fogade

Förslag
till
vapenkungörelse.

Härigenom förordnas som följer:

Om skjutvapen och ammunition.

1 §.

Med skjutvapen förstås i denna kungörelse vapen, med vilket kulor, hagel eller andra projektiler kunna utskjutas medelst krutladdning eller annat drivmedel, vare sig projektilerna äro massiva, fyllda med sprängladdning, tårgas, giftgas eller annat ämne med likartad verkan eller ofyllda.

Lika med skjutvapen anses lösa pipor, eldrör och slutstycken till sådana vapen.

Vad i denna kungörelse stadgas angående skjutvapen äger även tillämpning å apparater eller andra anordningar, vilka beträffande verkan och ändamål äro jämförliga med skjutvapen, såsom lufttorpeder, apparater för gasblåsning och eldsprutor ävensom handgranater, bomber, minor och andra dylika effekter, fyllda eller avsedda att fyllas med sprängladdning, tårgas, giftgas eller annat ämne med likartad verkan.

Bestämmelserna i denna kungörelse gälla ej handvapen avsedda för framladdning, skjutapparater för slakt, signaländamål eller linkastning, startpistoler, sådana luft- eller fjäderbössor eller luft- eller fjäderpistoler som äro avsedda för sportändamål eller apparater eller andra anordningar avsedda för nautiskt bruk.

2 §.

Med ammunition förstås i denna kungörelse

1. för skjutvapen varå kungörelsen äger tillämpning avsedda patroner samt kulor och andra projektiler än hagel, vare sig projektilerna äro massiva, fyllda med sprängladdning, tårgas, giftgas eller annat ämne med likartad verkan eller ofyllda;

2. patron- och laddningshylsor för ammunition som under 1. sägs;

3. för ammunition som under 1. sägs eller för apparater eller anordningar varå kungörelsen enligt 1 § tredje och fjärde styckena äger tillämpning avsedda tårgaser, giftgaser, andra ämnen med likartad verkan och brandrör.

Utöver vad i denna kungörelse är föreskrivet skall beträffande sådan ammunition som är att hänföra till explosiv vara eller innehåller giftämne gälla vad därom är särskilt stadgat.

Om deklaration och innehav av skjutvapen.

3 §.

Envar som den 1 juli 1934 såsom ägare eller eljest innehar skjutvapen vare, där han ej på grund av kungörelsen den 26 juli 1927 (nr 338) med vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition deklarerat vapnet och därom mottagit bevis eller erhållit tillstånd till förvärv eller införsel av vapnet, skyldig att senast den 30 september 1934 deklarera vapnet hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist. Deklarationen skall innehålla

1. innehavarens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt, där han ej är ägare till vapnet, uppgift om ägarens fullständiga namn, yrke och hemvist;

2. vapnets beteckning och kaliber.

Deklarationen ingives i Stockholm till överståthållarämbetet för polisärenden, i stad med poliskammare till denna, i annan stad där magistrat finnes till magistraten och i stad utan magistrat till stadsstyrelsen eller, om sådan ej finnes, till kommunalborgmästaren. Å landet ingives deklarationen till landsfiskalen; dock må den som tillhör lappbefolkningen i stället ingiva deklarationen till lappfogden.

Myndighet som mottagit deklarationen skall, där fråga ej är om Stockholm, insända densamma till länsstyrelsen.

Över verkställd deklaration skall bevis utfärdas av länsstyrelsen. Beviset skall innehålla löpande nummer å beviset och dagen för dess utfärdande ävensom de uppgifter om innehavare och ägare samt om vapnets beteckning och kaliber, som skola lämnas i deklarationen. Länsstyrelsen åligger att utan kostnad för den som deklarerat vapnet översända beviset till honom.

4 §.

Vill någon genom köp, byte, gåva eller annorledes förvärva skjutvapen; eller

vill någon som genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt förvärvar skjutvapen innehava vapnet; eller

vill någon såsom lån eller eljest innehava annan tillhörigt skjutvapen,

vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist söka tillstånd att innehava vapnet.

Ansökan beträffande vapen som förvärvas genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt skall ingivas inom tre månader från det bouppteckning förrättades eller, där arvskifte eller bodelning erfordras, från det arvskiftet eller bodelningen ägde rum.

Skjutvapen må ej överlåtas eller upplåtas till annan än den som erhållit tillstånd att innehava vapnet.

Utan hinder av vad nu sagts må skjutvapen tillfälligt upplåtas i fall, då tillstånd enligt denna kungörelse meddelats, till användande för samma ändamål som det för vilket tillståndet lämnats och i annat fall för jakt- eller sportändamål.

Angående skyldighet för den som idkar handel med skjutvapen att söka tillstånd till innehav för försäljning av sådana vapen stadgas i 16 §.

5 §.

Ansökan om tillstånd att innehava skjutvapen skall innehålla upplysning om det ändamål för vilket sökanden ämnar använda vapnet samt angående de omständigheter han vill åberopa till utredning om behovet för honom att innehava vapnet. Därjämte skall ansökningen innehålla sådana uppgifter som avses i 7 § 2. och 3.

Ansökningen ingives till myndighet som i 3 § andra stycket sägs. Myndigheten skall, där fråga ej är om Stockholm, insända ansökningen jämte eget yttrande till länsstyrelsen.

6 §.

Tillstånd att innehava skjutvapen må meddelas allenast enskild person, som för visst ändamål finnes vara i behov av vapnet samt skäligen kan antagas ej komma att missbruka detsamma.

Avser ansökan pistol eller annat dylikt fickvapen, må tillstånd ej meddelas, med mindre synnerliga skäl därtill äro.

Är sökanden omyndig, erfordras samtycke till innehavet av den som enligt lag har att sörja för hans person.

7 §.

Över meddelat tillstånd att innehava skjutvapen skall bevis utfärdas. Beviset skall innehålla

1. löpande nummer å beviset och dagen för dess utfärdande;
2. sökandens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt överlåtarens eller upplåtarens fullständiga namn, yrke och hemvist;
3. vapnets beteckning och kaliber;
4. uppgift om det ändamål för vilket sökanden erhållit tillstånd att innehava vapnet.

Tillståndsbevis skall, där fråga är om köp eller därmed efter vad i 4 § sägs likställt fång eller om lån eller annan upplåtelse, utfärdas i två exemplar, det ena försett med påskrift att det utgör duplett. Skjutvapen må ej av överlåtare eller upplåtare utlämnas, med mindre dupletten senast vid utlämnandet tillställes honom.

8 §.

När skäl därtill äro, må länsstyrelse återkalla meddelat tillstånd att innehava skjutvapen eller meddela förbud mot fortsatt innehav av sådant vapen. Har annan länsstyrelse eller myndighet, lydande under sådan länsstyrelse, meddelat tillstånd till innehav av vapnet eller mottagit deklaration rörande vapnet, skall uppgift om återkallelsen eller förbudet lämnas till samma länsstyrelse.

9 §.

Avslås ansökan om tillstånd att innehava skjutvapen, som förvärvats genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt; eller

återkallas meddelat tillstånd att innehava vapen; eller

meddelas förbud mot innehav av sådant vapen,

skall vapnet avlämnas till myndighet som i 3 § andra stycket sägs eller till den som myndigheten bestämmer.

Vapnet skall, där det ej förklaras förverkat, inlösas av kronan enligt grunder, som av Kungl. Maj:t bestämmas.

Vad i nästföregående stycke sägs skall ej gälla, där vapen tillhör annan än innehavaren och ägaren själv vill innehava vapnet samt är därtill berättigad. I sådant fall skall vapnet överlämnas till honom.

10 §.

Den som bär skjutvapen skall medföra deklarations- eller tillståndsbevis för att på tillsägelse av polisman uppvisas. Företes ej sådant bevis, må vapnet av polismannen omhändertagas.

Kan innehav av skjutvapen antagas vålla fara för missbruk, äger polismyndighet förordna om vapnets omhändertagande.

Har vapen omhändertagits, skall anmälan härom ingivas till länsstyrelsen i det län där omhändertagandet skett; och har länsstyrelsen att pröva, huruvida tillstånd att innehava vapnet bör återkallas eller förbud mot fortsatt innehav därav meddelas. Beslutas ej återkallelse eller förbud, skall vapnet återlämnas.

Om förvärv av ammunition.

11 §.

Vill någon genom köp, byte, gåva eller annorledes förvärva ammunition, vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist söka tillstånd till förvärvet.

Tillstånd må beviljas allenast den som äger innehava sådant skjutvapen för vilket ammunitionen är avsedd.

Ammunition må ej överlåtas till annan än den som erhållit tillstånd att förvärva ammunitionen.

Vad i denna paragraf sägs äger ej tillämpning, där någon som är berättigad att innehava skjutvapen önskar förvärva hagelpatroner till vapnet eller hylsor för sådana patroner.

Angående skyldighet för den som idkar handel med ammunition att söka tillstånd till förvärv av dylik vara stadgas i 16 §.

12 §.

Ansökan om tillstånd att förvärva ammunition skall innehålla sådana uppgifter som avses i 14 § 2. och 3. ävensom uppgift om löpande nummer å deklarations- eller tillståndsbevis rörande det skjutvapen för vilket ammunitionen är avsedd samt om den myndighet som utfärdat beviset.

Ansökningen ingives till myndighet som i 3 § andra stycket sägs. Myndigheten skall, där fråga ej är om Stockholm, insända ansökningen jämte eget yttrande till länsstyrelsen.

13 §.

Vad i 6 § första och tredje styckena är stadgat skall äga motsvarande tillämpning beträffande ansökan om tillstånd att förvärva ammunition.

Tillstånd må meddelas allenast för viss tid, högst sex månader.

14 §.

Över meddelat tillstånd att förvärva ammunition skall bevis utfärdas. Beviset skall innehålla

1. löpande nummer å beviset och dagen för dess utfärdande;
2. sökandens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt överlåtarens fullständiga namn, yrke och hemvist;
3. det eller de varuslag och den myckenhet därav tillståndet avser;
4. uppgift om den tid tillståndet gäller.

Tillståndsbevis skall utfärdas i två exemplar, det ena försett med påskrift att det utgör duplett. Ammunition må ej av överlåtare utlämnas, med mindre dupletten senast vid utlämnandet tillställes honom.

Om handel med skjutvapen och ammunition.

15 §.

Vill någon idka handel med skjutvapen, vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där rörelsen skall utövas söka tillstånd därtill.

Tillstånd att idka handel med skjutvapen må ej meddelas annan än den som är berättigad att idka handel i allmänhet samt gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet. Meddelas tillstånd för bolag eller förening, skall för handelsrörelsen finnas en av länsstyrelsen godkänd föreståndare som besitter nämnda egenskaper; och är denne ansvarig för rörelsens behöriga utövande.

Tillstånd må meddelas allenast för viss tid, högst fem år, och skall avse skjutvapen till visst antal och slag som må på en gång innehavas. I beslutet skall angivas den plats där rörelsen får bedrivas.

Har den som idkar handel med skjutvapen avlidit eller råkat i konkurs,

åligger det dödsboet eller konkursboet, därest det vill fortsätta rörelsen, att ofördröjligen göra anmälan därom hos länsstyrelsen och tillika föreslå föreståndare för rörelsen. Godkännes denne av länsstyrelsen, må rörelsen på hans ansvar fortsättas under högst ett år från dödsfallet eller beslutet om egendomsavträdet.

Om särskilda skäl därtill äro, må meddelat tillstånd återkallas.

Angående tillstånd till handel med ammunition gäller vad därom är särskilt stadgat.

16 §.

Vill den som idkar handel med skjutvapen för försäljning innehava dylika vapen; eller

vill den som idkar handel med ammunition förvärva sådan vara,

vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där rörelsen utövas söka tillstånd därtill.

Skjutvapen eller ammunition må ej överlåtas och skjutvapen ej heller upplåtas till den som idkar handel med dylik egendom, med mindre han erhållit tillstånd att innehava vapnet eller förvärva ammunitionen.

Ansökan om tillstånd skall innehålla sådana uppgifter som avses under 2. och 3. i nästa stycke samt, där fråga är om skjutvapen, uppgift om antal och slag av de vapen sökanden innehar.

Över meddelat tillstånd att innehava skjutvapen eller förvärva ammunition skall bevis utfärdas. Beviset skall innehålla

1. löpande nummer å beviset och dagen för dess utfärdande;

2. sökandens och överlåtarens eller upplåtarens fullständiga namn, yrke och hemvist;

3. i fråga om skjutvapen vapnens antal och slag samt i fråga om ammunition det eller de varuslag och den myckenhet därav tillståndet avser.

Vad i 7 § andra stycket och 14 § andra stycket sägs skall äga motsvarande tillämpning.

Bestämmelserna i denna paragraf skola ej gälla beträffande förvärv eller överlåtelse av hagelpatroner eller hylsor för sådana patroner.

I fråga om skjutvapen skola föreskrifterna i 8—10 §§ i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

17 §.

Den som idkar handel med skjutvapen eller ammunition vare skyldig att föra särskild bok över verkställda försäljningar av dylik egendom. I sådan bok skola beträffande varje försäljning antecknas

1. dagen för försäljningen;

2. köparens fullständiga namn, yrke och hemvist;

3. i fråga om skjutvapen vapnens antal och slag samt i fråga om ammunition det eller de varuslag och den myckenhet därav försäljningen avsåg;

4. den länsstyrelse, som utfärdat det av köparen åberopade tillståndsbeviset, jämte dagen för bevisets utfärdande.

Såsom bilagor skola vid boken fogas dupletter av tillståndsbevisen.

Försäljningsbok skall, jämte bilagor, förvaras under en tid av minst tio år från den dag sista inskrivningen gjordes och hållas tillgänglig för polismyndighet eller den som är stadd i polismyndighetens ärende.

Vad förut i denna paragraf är stadgat äger ej tillämpning beträffande försäljning av hagelpatroner eller hylsor för sådana patroner.

Den som idkar handel med skjutvapen eller ammunition vare pliktig att taga sådan vård om skjutvapen eller ammunition som av honom innehavas att de icke äro åtkomliga för obehörig person.

Om införsel till riket av skjutvapen och ammunition.

18 §.

Utan tillstånd av chefen för socialdepartementet må ej någon till riket införa skjutvapen eller ammunition; dock må transitering av sådan egendom äga rum till ort inom riket.

Har tillstånd att införa skjutvapen meddelats någon, äge han ock innehava vapnet för det ändamål tillståndet avser. Därvid skola bestämmelserna i 8—10 §§ i tillämpliga delar gälla med iakttagande, att där beslut om återkallelse enligt 8 § avser skjutvapen som innehaves på grund av införseltillstånd, uppgift om återkallelsen skall lämnas till chefen för socialdepartementet.

Ansvarsbestämmelser m. m.

19 §.

1 mom. Innehar någon skjutvapen utan att vare sig på grund av kungörelsen den 26 juli 1927 nr 338 eller enligt denna kungörelse hava deklarerat vapnet eller erhållit föreskrivet tillstånd till förvärv eller innehav av vapnet eller till införsel därav; eller

använder någon, med uppenbart missbruk av erhållet tillstånd, skjutvapen för annat ändamål än det som i tillståndsbeviset angives; eller

underlåter innehavare av skjutvapen att, efter vad i 9 § sägs, avlämna vapnet; eller

förvärvar någon ammunition i strid mot vad i 11 eller 16 § sägs,

straffes med dagsböter eller fängelse och have förverkat egendomen.

Äro omständigheterna synnerligen mildrande, äge rätten pröva, huruvida egendomen skall vara förverkad.

2 mom. Överlåter eller upplåter någon skjutvapen i strid mot vad i 4 § tredje och fjärde styckena eller 16 § andra och sjätte styckena sägs; eller

överlåter någon ammunition i strid mot vad i 11 § tredje och fjärde styckena eller 16 § andra stycket sägs,

straffes med dagsböter eller fängelse.

3 mom. Utlämnar överlåtare eller upplåtare skjutvapen eller utlämnar överlåtare ammunition utan att föreskriven duplett av tillståndsbeviset senast vid utlämnandet tillställes honom; eller

medför någon ej deklarations- eller tillståndsbevis i fall som i 10 § första stycket sägs,

straffes med dagsböter.

Visar den, som blivit angiven för förseelse varom sist sagts, inom en vecka efter det angivelsen blev honom kunnig hos åklagaren, att han vid tiden för förseelsen deklarerat vapnet eller eljest ägde innehava detsamma, och giva omständigheterna vid handen, att förseelsen haft sin grund i ursäktligt förbiseende, vare från ansvar fri.

4 mom. Idkar någon handel med skjutvapen utan att vara berättigad därtill enligt 15 §; eller

innehar den som erhållit tillstånd att idka handel med skjutvapen sådana vapen till större antal eller av annat slag än som angives i tillståndsbeslut enligt 15 §; eller

idkar han handel med skjutvapen å annan plats än tillståndet avser; eller

bryter han eller den som erhållit tillstånd att idka handel med ammunition mot vad i 17 § är stadgat,

straffes med dagsböter.

Den som under tid, då han är ställd under åtal för förseelse som i detta moment sägs, fortsätter samma förseelse skall för varje gång åtal därför anhängiggöres fällas till särskilt ansvar.

5 mom. Inför någon till riket skjutvapen eller ammunition utan att hava erhållit föreskrivet tillstånd därtill, straffes med dagsböter eller fängelse, och vare den olovligen införda egendomen förverkad.

Lika med olovlig införsel anses försök därtill.

Är införsel av skjutvapen eller ammunition belagd med straff enligt gällande bestämmelser om ansvar för olovlig varuinförsel, skola dessa lända till efterrättelse.

6 mom. Kan egendom som förklarats förverkad ej tillrättaskaffas, skall dess värde gäldas.

7 mom. Fälles den som deklarerat eller erhållit tillstånd att innehava eller till riket införa skjutvapen till ansvar jämlikt 1 mom. och förklaras vapnet förverkat; eller

fälles han till ansvar jämlikt 2 mom. för obehörig överlåtelse eller upplåtelse av vapnet; eller

fälles den som erhållit tillstånd att idka handel med skjutvapen eller ammunition till ansvar jämlikt denna paragraf,

åligger det domstolen att om beslutet underrätta länsstyrelsen i det län där den dömde har sitt hemvist eller, i fall som sist nämnts, där handelsrörelsen utövas.

20 §.

Åtal för förseelse mot denna kungörelse anhängiggöres vid allmän domstol och utföres av allmän åklagare.

21 §.

Polisman eller tulltjänsteman, som anträffar egendom vilken skäligen kan antagas vara förverkad enligt 19 § 1 eller 5 mom., eller som påträffar skjutvapen eller ammunition vars ägare icke är känd eller icke kan anträffas, skall taga egendomen i beslag. Äger beslagaren själv anställa åtal, åligger det

honom att, där han finner beslaget böra bestå, så snart ske kan väcka talan angående ansvar för brottet eller, då ägaren icke är känd eller icke kan anträffas, göra sådan anmälan som i 22 § sägs. Äger beslagaren icke själv anställa åtal, skall han ofördröjligen göra anmälan om beslaget hos allmänna åklagaren, vilken har att pröva huruvida beslaget skall bestå och, därest beslaget finnes icke böra hävas, vidare förfara på sätt nyss sagts.

Anställes, i fall då ägaren kan anträffas, ej åtal inom en månad från beslaget, vare detsamma förfallet.

22 §.

Är ägare av beslagtagen egendom icke känd eller kan han icke anträffas, skall åklagaren inom en månad från beslaget göra anmälan därom hos länsstyrelsen. Finner länsstyrelsen beslaget icke böra hävas, skall länsstyrelsen meddela förordnande att beslaget skall tillsvidare bestå samt låta i den eller de tidningar i orten, i vilka allmänna meddelanden kungöras, införa förordnandet jämte anmaning till ägaren att inom natt och år efter det förordnandet och anmaningen senast kungjorts med angivande av bostads- och vistelseort skriftligen anmäla missnöje med beslaget, vid påföljd att eljest beslaget står fast och egendomen är förverkad.

Anmäles missnöje och finner länsstyrelsen ej skäl till åtal, skall beslaget gå åter.

23 §.

Egendom som tagits i beslag skall förvaras under lås och på säkert ställe.

Förverkad egendom skall förvaras på sätt nu sagts samt så snart ske kan genom åklagarens försorg försäljas under iakttagande av de i denna kungörelse givna föreskrifterna. Kan egendomen ej sålunda försäljas, skall därmed förfaras på sätt länsstyrelsen bestämmer.

24 §.

Böter som ådömas enligt denna kungörelse samt behållna försäljningssumman för egendom som är förverkad ävensom belopp som utgives i stället för dylik egendom tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas enligt allmänna strafflagen.

Skall egendom vara förverkad såväl jämlikt denna kungörelse som jämlikt annan författning, skall beträffande fördelningen av försäljningssumman eller egendomens värde vad i sådan författning är stadgat äga tillämpning.

Särskilda bestämmelser.

25 §.

1 mom. Hos länsstyrelse skall föras förteckning angående inkomna deklarationer om innehav av skjutvapen.

Dylik förteckning skall innehålla

1. ärendets nummer och dagen, då deklarationen inkom;
2. innehavarens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt, där

han ej är ägare till vapnet, uppgift om ägarens fullständiga namn, yrke och hemvist;

3. vapnets beteckning och kaliber;

4. löpande nummer å deklarationsbevis;

5. uppgift om beslut angående förbud mot innehav av vapnet och om dagen för vapnets avlämnande, där denna är känd;

6. uppgift om underrättelse som jämlikt 19 § 7 mom. lämnats till länsstyrelsen om domstols beslut, varigenom vapnet förklarats förverkat.

2 mom. Hos länsstyrelsen skall därjämte föras förteckning rörande inkomna ansökningar om tillstånd att innehava skjutvapen eller att förvärva ammunition. Sådan förteckning skall innehålla

1. ärendets nummer och dagen då ansökningen inkom;

2. sökandens fullständiga namn, födelsedag, yrke och hemvist samt överlåtarens eller upplåtarens fullständiga namn, yrke och hemvist;

3. i fråga om skjutvapen vapnets beteckning och kaliber samt i fråga om ammunition det eller de varuslag och den myckenhet därav ansökningen avser;

4. dagen för länsstyrelsens beslut, beslutets huvudsakliga innehåll och löpande nummer å tillståndsbevis;

5. uppgift om beslut angående återkallelse av rätt att innehava vapen och om dagen för vapnets avlämnande, där denna är känd;

6. uppgift om underrättelse som jämlikt 19 § 7 mom. lämnats till länsstyrelsen om domstols beslut, varigenom vapnet förklarats förverkat.

3 mom. Har tillstånd meddelats någon att innehava skjutvapen, som deklarerats av annan än den som idkar handel med sådana vapen eller till vars förvärv eller innehav person som nu avses förut erhållit tillstånd, skall anteckning härom göras å det ställe i förd vapenförteckning där vapnet antecknats. Har deklarationen mottagits eller sistnämnda tillstånd meddelats av annan länsstyrelse eller myndighet lydande under sådan länsstyrelse, eller är fråga om skjutvapen som innehaves på grund av meddelat tillstånd att till riket införa vapnet, skall uppgift om det nya tillståndet lämnas i förstnämnda fall till omförmälda länsstyrelse för anteckning som nyss angivits och i fall som sist sagts till chefen för socialdepartementet.

4 mom. Länsstyrelse har att inom en månad efter varje halvårs utgång till socialdepartementet insända uppgift om antalet under halvåret inkomna ansökningar angående tillstånd att innehava skjutvapen, om antal och slag av de vapen som avses med ansökningarna samt om antalet bifallna och avslagna ansökningar.

26 §.

Över länsstyrelses beslut i ärende som avses i denna kungörelse må talan ej föras.

27 §.

Denna kungörelse äger ej tillämpning å kronan eller polismyndighet.

Bestämmelserna i 4 § äga ej tillämpning å överlåtelse eller upplåtelse från kronan eller polismyndighet till statens befattningshavare eller person till-

hörande försvars- eller polisväsendet såvitt angår tjänstevapen; och äger befattningshavare eller person som nu nämnts utan tillstånd varom i 11 § stadgas från kronan eller polismyndighet förvärva ammunition till sådant vapen.

Föreskrifterna i 3 samt 8—10 §§ gälla ej tjänstevapen som innehavas av statens befattningshavare eller person tillhörande försvars- eller polisväsendet.

Stadgandena i 6 och 13 §§, att tillstånd till innehav av skjutvapen och förvärv av ammunition må meddelas allenast enskild person, äga ej tillämpning å förening, tillhörande det av staten understödda frivilliga skyttevväsendet, och skola bestämmelserna i 11 § om förvärv och överlåtelse av ammunition ej gälla för det fall att sådan förening överlåter ammunition till sina medlemmar. Vad nu sagts skall jämväl äga tillämpning å Sveriges landstormsföreningars centralförbund samt till detsamma anslutna landstormsförbund och landstormsföreningar, frivilliga automobilkåren och frivilliga motorbåtskåren.

28 §.

Med polismyndighet avses i denna kungörelse statspolisintendenten ävensom polischef i stad och på landet samt dem överordnade myndigheter.

Denna kungörelse länder till efterrättelse från och med den 1 juli 1934; dock skola bestämmelserna i 10 § första stycket icke träda i kraft förrän den 1 november 1934.

Härigenom upphäves kungörelsen den 26 juli 1927 (nr 338) med vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition.

Vill den som vid tiden för kungörelsens ikraftträdande idkar handel med skjutvapen fortsätta rörelsen, skall han senast den 30 september 1934 göra ansökan som i 15 § sägs och därvid fullgöra honom enligt 3 § åliggande deklarationsplikt. Utan särskilt tillstånd må rörelsen därefter fortsättas till dess ansökningen hunnit prövas.

I samband med denna proposition har utskottet förehaft de i anledning av propositionen inom andra kammaren väckta motionerna nr 557 av herr *Ossbahr* m. fl. och nr 566 av herr *Johanson* i Huskvarna.

Uti motionen II: 557 yrkas, att riksdagen ville för sin del tillstyrka Kungl. Maj:ts förslag allenast under förutsättning att vissa i motionen angivna synpunkter bleve iakttagna.

I motionen II: 566 hemställes, att riksdagen måtte i sitt yttrande över Kungl. Maj:ts förslag föreslå den ändring i detsamma att särskilt tillstånd icke må erfordras för förvärv av slätborrade jaktgevär.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för Kungl. Maj:ts förslag och de av motionärerna framställda yrkanden, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen och motionerna.

Genom kungörelse den 26 juli 1927 har Kungl. Maj:t meddelat vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition. Kungörelsen har avseende å skjutvapen av alla slag med undantag av handvapen, avsedda för framladdning, slätborrade jaktgevär, skjutapparater för slakt samt luft- och fjäderbössor. Lika med skjutvapen anses enligt kungörelsen lösa pipor, eldrör och slutstycken. Därjämte omfattar kungörelsen närmare angiven ammunition till ifrågavarande skjutvapen, handgranater m. m. I kungörelsen stadgas förbud att utan tillstånd genom köp, byte, gåva eller annorledes förvärva skjutvapen och ammunition av ifrågavarande slag. Tillstånd må meddelas allenast den som gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet samt finnes vara i behov av vapnet eller ammunitionen. I fråga om handel med skjutvapen stadgas i kungörelsen, att tillstånd därtill allenast må meddelas den som är berättigad att idka handel i allmänhet och gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet. Kungörelsen stadgade vidare skyldighet för den som den 1 september 1927 innehade skjutvapen att göra skriftlig anmälan därom till viss myndighet. I kungörelsen stadgades slutligen, enligt ursprungliga lydelsen, bötesstraff för olovligt innehav av skjutvapen m. m.

Genom proposition, nr 268, till 1933 års riksdag förelade Kungl. Maj:t riksdagen för yttrande ett förslag till ny vapenkungörelse.

Första lagutskottet, som behandlade propositionen jämte vissa i ämnet väckta motioner, anförde i avgivet utlåtande, nr 55:

I likhet med föredragande departementschefen funne utskottet, att 1927 års vapenkungörelse vore behäftad med vissa brister. För granskning av förslaget till ny författning hade emellertid endast en synnerligen begränsad tid stått till utskottets förfogande. Med hänsyn därtill och i betraktande av den mångfald svåra och tveksamma frågor, som förslaget innehölle, funne sig utskottet ur stånd att avge något yttrande över förslaget. Utskottet ville emellertid tillkännagiva, att utskottet icke hade något att invända emot att, i avbidan på ny lagstiftning i ämnet, Kungl. Maj:t vidtoge vissa ändringar i 1927 års kungörelse, ägnade att göra kungörelsen mera effektiv. Det syntes utskottet som om i sådant syfte bestämningen av de med kungörelsen avsedda vapen borde utvidgas till att omfatta alla vapen som huvudsakligen vore avsedda för krigsbruk. Vidare kunde genom införande av fängelse i strafflatituden för olovligt innehav av vapen vinnas, att på sätt jämväl genom straffbestämmelserna i förslaget avsetts husrannsakan kunde ske till utrönande av huruvida någon olovligen innehade vapen.

På grund av vad sålunda anförts hemställde utskottet, att riksdagen, under åberopande av de utav utskottet anförda synpunkter, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anmäla, att riksdagen ansett sig icke böra avgiva något yttrande angående det genom propositionen framlagda förslaget till ny vapenkungörelse.

Vid utskottets utlåtande fanns fogad en av fyra ledamöter avgiven reservation, däri hemställdes, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anmäla att riksdagen vid granskning av det genom propositionen framlagda förslaget till vapenkungörelse icke funnit anledning till erinran mot detsamma.

Första kammaren biföll utskottets hemställan under det att andra kammaren godkände reservationen.

Den 20 juli 1933 beslöt Kungl. Maj:t att utfärda kungörelse om ändring i vissa delar av 1927 års kungörelse. Dessa ändringar inneburo i huvudsak att vid sidan av böter infördes fängelsestraff för olovligt innehav av vapen, varmed följde möjlighet till husrannsakan, samt att prövningen i ärenden enligt 1927 års kungörelse, som förut allenast beträffande ärenden från landsbygden tillkommit länsstyrelserna, alltid skulle tillkomma dessa myndigheter.

Nu förevarande förslag innehåller i förhållande till 1927 års kungörelse i första hand en betydande utvidgning av de skjutvapen, som avses. Förslaget omfattar sålunda enligt 1 § i motsats till den gällande kungörelsen bland annat jämväl slätborrade jaktgevär, gasvapen m. m. 2 § anger vad i förslaget förstås med ammunition. I 3 § stadgas skyldighet för den, som den 1 juli 1934 såsom ägare eller eljest innehar skjutvapen, att deklarera detsamma, där han ej på grund av 1927 års kungörelse deklarerat vapnet och därom mottagit bevis eller erhållit tillstånd till förvärv eller införsel av vapnet. I 4 § föreskrives, att den, som framdeles vill komma i besittning av skjutvapen, skall söka tillstånd. Sådant tillstånd fordras icke blott, såsom enligt 1927 års kungörelse, när någon vill genom »köp, byte, gåva eller annorledes» förvärva skjutvapen, utan även om någon, som genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt förvärvar skjutvapen, vill innehava vapnet eller om någon såsom lån eller eljest vill innehava annan tillhörigt skjutvapen. Skjutvapen må dock tillfälligt utlämnas till begagnande i fall, då tillstånd enligt den nya kungörelsen meddelats, till användande för samma ändamål som det för vilket tillståndet lämnats och i annat fall för jakt- eller sportändamål. I 5 § stadgas om ansökningens innehåll. Enligt 6 § må tillstånd meddelas allenast *enskild person,* som för visst ändamål finnes vara i behov av vapnet samt skäligen kan antagas ej komma att missbruka detsamma. I fråga om fickvapen må tillstånd ej meddelas med mindre synnerliga skäl därtill äro. I 7 § föreskrives, bland annat, att tillståndsbeviset skall innehålla uppgift om det ändamål, för vilket sökanden erhållit tillstånd att innehava vapnet.

I 8 § av förslaget medges länsstyrelsen rätt att, när skäl därtill äro, återkalla meddelat tillstånd att innehava skjutvapen eller att meddela förbud mot fortsatt innehav av sådant vapen. Enligt 9 § skall, i fall ansökan om tillstånd att innehava skjutvapen, som förvärvats genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt, avslås eller meddelat tillstånd att innehava vapen återkallas eller förbud meddelas mot innehav av sådant vapen, vapnet avlämnas till viss myndighet. Därvid skall vapnet, där det ej förklaras förverkat, som regel inlösas av kronan enligt de grunder, som av Kungl. Maj:t bestämmas.

I 10 § föreskrives, att den som bär skjutvapen skall medföra deklarations- eller tillståndsbevis för att på tillsägelse av polisman uppvisas. Företes ej sådant bevis, må vapnet av polismannen omhändertagas. I paragrafen föreskrives vidare, att där innehav av skjutvapen kan antagas vålla fara för missbruk, skall polismyndigheten äga förordna om vapnets omhändertagande. Slutligen föreskrives, att när vapen omhändertagits, ankommer det på länsstyrelsen att pröva, huruvida tillstånd att innehava vapnet bör återkallas eller förbud mot fortsatt innehav därav bör meddelas.

Uti 11 § stadgas om tillstånd att förvärva ammunition. Dylikt tillstånd må allenast beviljas den som äger innehava sådant skjutvapen för vilket ammunitionen är avsedd. Tillstånd behöver emellertid ej sökas, där någon som är berättigad att innehava skjutvapen önskar förvärva hagelpatroner till vapnet eller hylsor för sådana patroner. 12—14 §§ innehålla vissa formella föreskrifter angående ansökan och tillstånd att förvärva ammunition.

I 15—18 §§ meddelas bestämmelser om handel med skjutvapen och ammunition, införsel av skjutvapen m. m. 19 § upptager åtskilliga straffbestämmelser och föreskrifter om förverkande av egendom m. m. 20—25 §§ innehålla bestämmelser om åtal, beslag, bötesfördelning och vapenförteckningar hos länsstyrelserna. I 26 § stadgas, att talan ej må föras över länsstyrelses beslut i ärenden, som avses i kungörelsen.

I 27 § uppställas vissa undantag från kungörelsens tillämpningsområde. Sålunda stadgas bland annat, att kungörelsen ej äger tillämpning å kronan eller polismyndighet. Vidare skola stadgandena, att tillstånd till innehav av skjutvapen och förvärv av ammunition må meddelas allenast enskild person, ej äga tillämpning å förening, tillhörande det av staten understödda frivilliga skyttevåsendet, och skola ej heller bestämmelserna om förvärv och överlåtelse av ammunition gälla för det fall att sådan förening överlåter ammunition till sina medlemmar. Vad nu sagts skall jämväl äga tillämpning å Sveriges landstormsföreningars centralförbund samt till detsamma anslutna landstormsförbund och landstormsföreningar, frivilliga automobilkåren och frivilliga motorbåtskåren.

I motionen II: 557 anföres, bland annat, att förevarande förslag borde så förändras att allenast den enskilde person, som skäligen kunde antagas komma att missbruka ett vapen, skulle förvägras rättigheten att innehava detta. Icke heller syntes det önskvärt att principiellt inskränka möjligheten för vapenförvärv till enskilda personer. Beträffande juridiska personer borde dock stadgas behovsprövning. I vart fall borde stadgandet i 27 § angående de frivilliga skytteföreningarna erhålla en sådan formulering, att det icke gjorde möjligheten för dessa föreningar att förvärva vapen m. m. beroende av den omständigheten att de erhölle understöd av staten. Några skäl att stadga strängare normer i fråga om förvärv av fickvapen funnes icke. I kungörelsen borde slutligen införas ett stadgande av innebörd, att redogörelse för innehållet i deklarationer om skjutvapen m. m. icke finge, förutom till den deklarationspliktige själv, lämnas annan än vederbörande polis- eller åklagarmyndighet eller domstol.

I motionen II: 566 göres gällande, att förslaget att kungörelsen skulle omfatta jämväl slätborrade jaktgevär icke syntes kunna få ur ordningssynpunkt avsedd verkan medan det å andra sidan måste komma att verka hämmande och besvärande på lojala medborgares önskan att förvärva jaktvapen. Samtidigt måste länsstyrelsernas arbetskrafter bliva i hög grad betungade. Genom att ur förslaget utesluta licenstvånget för förvärv av slätborrade jaktgevär och i stället införa skyldighet för vapenhandlare och andra som sälja eller på annat sätt överlåta dylika gevär att månatligen till vederbörande länsstyrelse rappor-

tera namn och adress å de personer, till vilka vapen övergått, syntes en betydande förenkling av vapenkontrollen ernås. Härigenom skulle även den fördelen vinnas, att landets vapentillverkning undginge att drabbas av den allvarliga tillbakagång, som skulle följa av Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottet.

Det förslag till ny vapenkungörelse, som framlagts genom förevarande proposition, är i viktiga hänseenden mindre vittgående än 1933 års förslag, och utskottet har vid sin granskning av propositionen i huvudsak icke funnit skäl till erinran mot de åtgärder som nu föreslås. Beträffande några detaljer i förslaget vill utskottet emellertid förorda vissa ändringar.

Såsom utskottets redogörelse utvisar må enligt 6 § i förslaget tillstånd att innehava skjutvapen meddelas allenast enskild person, som för visst ändamål finnes vara i behov av vapnet samt skäligen kan antagas ej komma att missbruka detsamma. Enligt utskottets mening kan kravet å behovsprövning åtminstone i vissa fall leda till onödig stränghet, när det gäller vapen som förvärvas genom arv eller testamente eller på grund av giftorätt. Det kan därjämte föranleda, att kronan jämlikt 9 § blir nödsakad att inlösa ett betydande antal vapen utan att en sådan inlösen är påkallad ur säkerhetssynpunkt. Utskottet vill fördenskull beträffande nu ifrågavarande förvärv föreslå, att kravet å behov åtminstone i fråga om jaktvapen och andra vapen som huvudsakligen hava affektions- eller prydnadsvärde uteslutes samt att i dessa fall för tillståndsprövningen skall vara avgörande, huruvida det med hänsyn till sökandens ordentlighet och pålitlighet kan antagas, att han ej kommer att missbruka vapnet.

I 9 § av förslaget föreskrives, såsom utskottet förut påpekat, att vapen i vissa fall skola avlämnas till offentlig myndighet samt att vapnen i sådan händelse, där de ej förklaras förverkade, skola inlösas av kronan enligt grunder som av Kungl. Maj:t bestämmas. Utskottet vill med anledning härav erinra om vikten av att dessa grunder bliva av Kungl. Maj:t så bestämda, att lösensumman kommer att utgå med sådant belopp att vederbörande ägare icke lider någon ekonomisk förlust.

Vad härefter angår den i 10 § stadgade skyldigheten för den som bär skjutvapen att medföra deklarations- eller tillståndsbevis torde det icke kunna bestridas, att bestämmelsen härom kan medföra åtskilligt onödigt besvär för innehavare av jaktvapen. Det har förefallit utskottet vara en praktisk utväg, att de som äro berättigade att innehava sådana vapen må bliva i tillfälle att hos vederbörande länsstyrelse lösa ett generellt bevis, som utvisar att vederbörande äger innehava jaktvapen (eller eventuellt visst slag av jaktvapen) utan att i beviset angives det eller de särskilda vapen, han är berättigad att innehava. Om vederbörande medför ett dylikt bevis om rätt för honom att innehava vapen av det slag, han bär, bör det vara tillräckligt för att utesluta den i första stycket av paragrafen omförmälda befogenheten för polisman att omhändertaga vapen. Det kan dock vara lämpligt, att polismannen må äga påfordra att deklarations- eller tillståndsbevis för det vapen, som burits vid tillfället, inom viss ej alltför begränsad tid uppvisas.

När vapen av polisman omhändertagits på den grund att vederbörande icke medfört föreskrivet bevis, skall det enligt ifrågavarande paragraf ankomma på länsstyrelsen att pröva, huruvida vapnet bör återlämnas eller ej. Enligt utskottets mening synes det vara skäligt, att vederbörande må äga rätt att hos den polisman, som omhändertagit vapnet, eller hos polismyndigheten i orten återbekomma detsamma, därest han inom en vecka visar att han var berättigad att innehava vapnet.

I fråga om 19 § 1 mom. har utskottet uppmärksammat bestämmelserna angående förverkande av skjutvapen m. m. I sådant hänseende stadgas som regel, att vid de förseelser, som omförmälas i förevarande moment, egendomen är förverkad, dock att, där omständigheterna äro synnerligen mildrande, rätten äger pröva, huruvida nämnda påföljd skall inträda. Med hänsyn särskilt till de fall, då någon glömt att inom föreskriven tid deklarera jaktvapen som av honom innehaves, vill utskottet föreslå, att nämnda befogenhet skall tillkomma rätten, *när förseelsen skett av förbiseende* eller omständigheterna eljest äro synnerligen mildrande.

Med avseende å 19 § 3 mom. vill utskottet till en början påpeka, att bestämmelsen om straff för den som ej medför deklarations- eller tillståndsbevis torde böra undergå en viss jämkning till följd av utskottets erinringar beträffande 10 §. Utskottet har vidare uppmärksammat stadgandet i sista stycket av nu förevarande moment, enligt vilket den, som blivit angiven för det han icke medfört deklarations- eller tillståndsbevis, skall vara fri från ansvar, om han inom en vecka efter det angivelsen blev honom kunnig hos åklagaren visar, att han vid tiden för förseelsen deklarerat vapnet eller eljest ägde innehava detsamma, samt omständigheterna giva vid handen, att förseelsen haft sin grund i ursäktligt förbiseende. Stadgandet har sin motsvarighet i en bestämmelse i motorfordonsförordningen. Sistnämnda bestämmelse har emellertid i praxis tolkats mycket snävt. Det torde fördenskull vara anledning befara, att även nu ifrågavarande stadgande i praxis icke komme att tillerkännas annat än en mycket begränsad räckvidd. För undvikande härav synes erforderligt, att ordet »ursäktligt» utgår eller att stadgandet eljest erhåller en något ändrad formulering.

Beträffande slutligen 27 § i förslaget vill utskottet ge sin anslutning till det i motionen II: 557 framförda yrkandet, att möjligheten för förening tillhörande det frivilliga skytteväsendet att få tillstånd att innehava vapen m. m. icke skall vara beroende av huruvida staten lämnar densamma understöd. Det avgörande bör i stället vara, att föreningen står under statens kontroll. I sådant hänseende vill utskottet framhålla, att det kan antagas, att en skytteförening — även om den icke erhåller statsunderstöd — likväl är villig att underkasta sig statens kontroll för att kunna komma i åtnjutande av nu ifrågavarande förmån.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anmäla, att vid granskning av det genom förevarande proposition fram-

lagda förslaget till vapenkungörelse riksdagen icke funnit skäl göra andra erinringar än utskottet i förevarande utlåtande upptagit; samt

B) att de i ämnet väckta motionerna måtte anses besvarade genom utskottets hemställan under A).

Stockholm den 17 maj 1934.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Åkerman, Anderson* i Hägelåkra, *Klefbeck, Bissmark, Larson* i Lerdala, *Svenson* i Eskhult, *Öhman* och *Branting;*

från andra kammaren: herrar *Linnér*, Lindqvist, Sjögren, Olsson* i Mellerud, *Johanson* i Huskvarna, *Berg, Björling* och *Gardell* i Stenstu.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservationer:

1) av herr *Linnér,* som i nedan angivna hänseenden varit av skiljaktig mening och anfört:

»Vad först angår tillämpningsområdet innefattar den föreslagna kungörelsen en mycket betydande utvidgning av nu gällande vapenkungörelse, i det att slätborrade jaktgevär likställts med övriga skjutvapen. En sådan utvidgning kan endast försvaras, om den omständigheten, att kontrollen över de slätborrade jaktgevären uteblir, må anses medföra en beaktansvärd risk för att dylika vapen skulle kunna användas i samhällsfarligt syfte. Att slätborrade jaktgevär skulle få användning på sådant sätt, måste på grund av vapnens beskaffenhet anses mycket osannolikt. Å andra sidan får det icke förbises, att fordran på deklaration och tillstånd till innehav eller förvärv av slätborrade jaktgevär medför en förpliktelse, som kommer att vålla missuppfattning och göra många lojala människor till lagöverträdare, framför allt i sådana delar av riket, där jakt fortfarande äger avsevärd betydelse såsom inkomstkälla och där således nästan varje hem äger ett eller flera sådana gevär.

Såvitt angår önskemålet att erhålla översikt över vapeninnehavet i riket må jämväl anmärkas, att deklaration av sannolikt flera hundra tusen slätborrade jaktgevär kommer att försvåra översikten, såvida icke särskilda åtgärder för bearbetningen av uppgifterna vidtagas.

Därest, i motsats till vad som nu synes rimligt, förhållandena skulle göra

det sannolikt att förvärv av slätborrade jaktgevär sker i samhällsfientligt syfte, lärer möjlighet att snabbt ingripa däremot icke saknas. Den föreliggande propositionen förutsätter, att vapenkungörelsen tillhör Konungens lagstiftning enligt § 89 regeringsformen. Vid sådant förhållande lärer det överensstämma med förslagets grund att Kungl. Maj:t kan, om och i den mån behov uppstår av en snabbt genomförd kontroll över dylika jaktgevär, förordna om tillstånd för innehav av dessa vapen.

I enlighet med vad sålunda anförts böra slätborrade jaktgevär införas bland undantagen i 1 § sista stycket.

Kommer kungörelsen, i motsats till vad som ovan anförts, att gälla jämväl de slätborrade jaktgevären, anmärkes, att den i 6 § stadgade förutsättning för innehav att sökanden skall vara i behov av vapnet mindre väl passar med avseende å jaktgevär. Bland jägare torde det vara ganska vanligt att innehava flera slätborrade gevär av olika typer. Någon anledning att ur samhällsskyddets synpunkt ingripa häremot föreligger i regel icke. Annan förutsättning än den enligt 1927 års kungörelse stadgade, att sökanden skall hava gjort sig känd för ordentlighet och pålitlighet, bör icke uppställas som fordran med avseende å ifrågavarande vapen.

Beträffande 9 § anmärkes, att det synes nödvändigt att i själva författningen angiva de grunder, efter vilka ersättning skall utgå för vapen, som enligt kungörelsen avlämnats till myndighet. Att riksdagen skall få yttra sig över dessa grunder synes vara ett minimum av fordran ur lagstiftningssynpunkt.

Det må jämväl framhållas, att det enligt kungörelsen lärer ankomma på administrativ myndighet att bestämma inlösningssumman för de avlämnade vapnen. Vilken myndighet, som skall fastställa beloppet, angives icke. Det synes då vara så mycket mera nödvändigt att den allmänhet, som beröres av ersättningsfrågorna, genom kungörelsen får kännedom om grunderna för ersättningen. I sådant avseende torde böra stadgas, att ersättning skall utgå med fulla värdet.»

2) av herrar *Bissmark, Svenson* i Eskhult, *Öhman, Johanson* i Huskvarna och *Gardell* i Stenstu, vilka ansett att utskottets utlåtande från och med det stycke, som har kantrubriken »*Utskottet*», bort erhålla följande lydelse:

»Förevarande förslag till vapenkungörelse innehåller åtskilliga nyheter i förhållande till 1927 års kungörelse i ämnet. Härutinnan märkes bland annat, att på sätt utskottet förut påpekat förslaget enligt 1 §, i motsats till den gällande kungörelsen, omfattar även slätborrade jaktgevär.

Utskottet har icke känt sig övertygat om nödvändigheten av att kungörelsen redan nu utsträckes att omfatta jämväl dylika gevär. Då det emellertid icke kan anses uteslutet att omständigheter kunna inträffa, som göra en dylik utsträckning önskvärd, har utskottet velat på denna punkt inskränka sig till att uttala den meningen, att Kungl. Maj:t borde ställa sig avvaktande innan kungörelsens giltighet utsträckes på ovan angivna sätt, en utsträckning, som kommer att vålla myndigheterna mycket ökade göromål och förorsaka särskilt lantbefolkningen en hel del besvär, om vars nödvändighet den säkerligen ej känner sig övertygad.

Med anledning av denna utskottets ställning har utskottet i det följande utgått från att kungörelsen framdeles kan komma att omfatta även slätborrade jaktgevär.

Såsom utskottets redogörelse utvisar må enligt 6 § i förslaget etc. — — — (lika med utskottets utlåtande enligt majoritetens förslag till slut).»